

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Davida Rause, Ph.D.

a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: J. J.
bytem D. 322/24, P.
zastoupen Auditorská a daňová kancelář s.r.o.
sídlem Husitská 344/63, Praha

proti
žalovanému: **Generální finanční ředitelství**
sídlem Lazarská 15/7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.8.2016, č.j. 115994/16/7700-30133-711462,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce žalobou podanou k Městskému soudu v Praze, která byla zdejšímu soudu postoupena usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19.12.2016, č.j. 9 Af 74/2016-14, napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 18.8.2016, č.j. 115994/16/7700-30133-711462, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 12.2.2016, č.j. 5713/16/5100-41458-710158 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo podle § 106 odst. 1 písm. f) zákona č. 280/2009 Sb., daňového

řádu (dále jen „daňový řád“), **zastaveno řízení o odvolání žalobce** ze dne 7.6.2010 **proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 3 (dále jen „správce daně“) o částečném zastavení daňové exekuce** ze dne 26.5.2010, č.j. 124305/10/003941108308, která byla nařízena exekučním příkazem ze dne 15.2.2007, č.j. 31735/07/003940/8616.

2. Důvodem, pro který žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil, byla skutečnost, že **daňová exekuce byla v jiném řízení** dne 8.10.2013 rozhodnutím č.j. 5123231/13/2003-25201-108440 **zcela zastavena**.

I. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce namítá, že daňové orgány porušily § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), neboť v dalším řízení nerespektovaly právní názor rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23.4.2015, č.j. 8 Af 7/2011-40-42, v němž dospěl Městský soud v Praze k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o částečném zastavení exekuce pro nesrozumitelnost. Tato vada nebyla podle žalobce odstraněna.
4. Žalobce uvádí, že mu není zřejmé, proč má rozhodnutí o částečném zastavení řízení dále existovat, když je nepřezkoumatelné a navíc subsidiární k exekuci, která byla dne 8.10.2013 zcela zastavena. Kdyby bylo rozhodnutí o částečném zastavení exekuce zrušeno, měl by podle žalobce současný správce daně řízení o návrhu žalobce zastavit.
5. Pro žalobce je naopak nezbytné rozhodnutí o částečném zastavení řízení „odpravit“, aby se mu otevřela cesta k odškodnění podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“).
6. Výrok prvostupňového rozhodnutí podle žalobce odporuje principům, na kterých je odvolací řízení v daňovém řádu založeno. V něm je totiž uplatňován princip apelační. **Proto i když jsou v odvolacím řízení zjištěny důvody pro zastavení řízení, nemůže podle žalobce odvolací orgán sám řízení o odvolání zastavit, aniž by zároveň zrušil prvostupňové rozhodnutí.** Podle žalobce apelační princip vylučuje ponechat v existenci rozhodnutí správce daně o částečném zastavení řízení. Žalobce poukazuje na to, že takový typ výroku v § 116 odst. 1 daňového řádu vůbec není upraven.
7. Žalobce dále namítá, že podle jeho názoru není zdejší soud k posouzení věci příslušný, a tedy žaloba neměla být zdejšímu soudu Městským soudem v Praze usnesením ze dne 19.12.2016, č.j. 9 Af 74/2016-14, postoupena.
8. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

9. Žalovaný pokládá žalobu za nedůvodnou; k jednotlivým částem žalobní argumentace se vyjadřuje nesouhlasně, setrává na závěrech, o které opřel již napadené rozhodnutí.
10. Žalovaný tedy navrhuje zamítnutí žaloby; i žalovaný na svém procesním postoji setrval v průběhu celého řízení před zdejším soudem.

III. Posouzení věci

11. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
12. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Pokud jde o nesouhlas žalobce s postoupením věci zdejšímu soudu Městským soudem v Praze, tak především měl žalobce možnost napadnout usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19.12.2016, č.j. 9 Af 74/2016-14, kasační stížností, avšak ze soudního spisu neplyne, že by tak učinil.
14. Podle § 7 odst. 2 s.ř.s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.
15. Podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže se řízení stalo bezpředmětným.
16. Zdejší soud s ohledem na pravidlo plynoucí z § 7 odst. 2 s.ř.s. nemá za to, že by nebyl místně příslušným k řízení o žalobě. Žaloba směřuje proti rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, které však v daném případě rozhodlo tak, že řízení o podání žalobce (odvolání ze dne 7.6.2010) zastavilo a meritorně nerozhodovalo o zákonnosti rozhodnutí správce daně o částečném zastavení daňové exekuce ze dne 26.5.2010, č.j. 124305/10/003941108308. Nejednalo se tedy ve smyslu § 109 odst. 1 daňového řádu (podle něhož se příjemce rozhodnutí může odvolat proti rozhodnutí správce daně, pokud zákon nestanoví jinak) ve spojení s § 116 odst. 4 daňového řádu o rozhodnutí odvolacího orgánu, proti němuž by se nemohl žalobce dále odvolat.
17. Zákonná úprava obsažená v § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu odpovídá předchozí úpravě obsažené v § 27 odst. 1 písm. g) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), která používala pojem „odpadl důvod řízení“. Přestože možnost zastavení řízení z důvodu odpadnutí předmětu řízení, jak byla dříve výslovně upravena v § 27 odst. 1 písm. g) zákona o správě daní a poplatků, úprava podmínek zastavení řízení obsažená v § 106 daňového řádu neobsahuje, materiálně předchozí úpravě odpovídá. Mezi skutečností, při jejichž existenci správce daně vydá rozhodnutí o zastavení řízení, zákonodárce řadí i bezpředmětnost. Bezpředmětnost znamená, že dojde k situaci, kdy je vedení dalšího řízení nadbytečné, neboť absentuje předmět řízení. Za bezpředmětné je tedy třeba považovat takové řízení, ve kterém již není o čem rozhodovat a další procesní postup by k ničemu nevedl. Může jít například o situaci, kdy došlo k zaplacení daně, s jejíž úhradou žádal daňový subjekt posečkat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.7.2013, č.j. 1 Afs 15/2013-34), nebo napadení exekučního příkazu oprávněným prostředkem a následné zastavení exekučního řízení: „*V případě, kdy je v rámci daňové exekuce exekuční*“

příkaz napaden opravným prostředkem a ještě před rozhodnutím o tomto opravném prostředku dojde k pravomocnému zastavení exekučního řízení, nezbyvá orgánu vyřizujícímu tento opravný prostředek, než opravné řízení také zastavit, neboť odpadl důvod řízení [§ 27 odst. 1 písm. g) daňového řádu]. Pro jiné rozhodnutí odvolacího orgánu zde v takovém případě již není místo.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.4.2006, č.j. 3 Afs 5/2004 - 63).

18. Není tedy důvodná námitka, že daňový řád neupravuje možnost zastavení řízení o odvolání;
§ 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu představuje v tomto ohledu zvláštní právní úpravu ve vztahu k § 116 odst. 1 daňového řádu, podle něhož odvolací orgán ad a) napadené rozhodnutí změní, ad b) napadené rozhodnutí zruší a zastaví řízení, nebo ad c) odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí.
19. V posuzované věci je tedy třeba posoudit otázku bezpředmětnosti řízení o odvolání, neboť pouze pokud by již další vedení tohoto řízení bylo zcela nadbytečné, lze považovat rozhodnutí o zastavení řízení za správné. Předmětem řízení bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně o částečném zastavení daňové exekuce, která byla nařízena exekučním příkazem ze dne 15.2.2007, č.j. 31735/07/003940/8616. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že v mezidobí v jiném řízení bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14.7.2011, č.j. 5 Af 47/2001-105-109, zrušeno rozhodnutí o námitce proti exekučnímu příkazu a daňová exekuce byla správcem daně dne 8.10.2013 v celém rozsahu zastavena. Měla-li by tedy být v odvolacím řízení přezkoumávána zákonnost rozhodnutí o částečném zastavení exekuce za situace, kdy již byla daňová exekuce v celém rozsahu zrušena, zdejší soud má ve shodě se žalovaným za to, že by byl věcný přezkum rozhodnutí o částečném zastavení exekuce, ať již s jakýmkoli výsledkem, pouze přezkumem akademickým, neboť žalobce se plné ochrany svých práv domohl v jiném řízení, jehož výsledkem bylo zastavení daňové exekuce v celém rozsahu. Jakékoli rozhodnutí o odvolání by již nemohlo mít na práva žalobce žádný vliv. Pro zrušení rozhodnutí o částečném zastavení exekuce z toho důvodu, aby sám správce daně zastavil řízení pro bezpředmětnost, jak namítá žalobce, by nebyl podle zdejšího soudu žádný zákonný důvod; naopak zde byl důvod pro aplikaci § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu, jak vyplývá mimo jiné i z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.4.2006, č.j. 3 Afs 5/2004-63; rozhodnutí o částečném zastavení exekuce již nemělo v době rozhodnutí odvolacího finančního ředitelství žádné právní účinky.
20. V této souvislosti není důvodná ani námitka, že se žalovaný, resp. Odvolací finanční ředitelství neřídili závazným právním názorem vysloveným v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23.4.2015, č.j. 8 Af 7/2011-40-42, neboť ten měl dříve vydaná rozhodnutí žalovaného a Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost. Věcně se tedy Městský soud v Praze k nyní řešené právní otázce – možnosti zastavení odvolacího řízení podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu – nikterak nevyjadřoval.
21. Podle žalobce není řízení bezpředmětným z toho důvodu, že je třeba rozhodnutí o částečném zastavení daňové exekuce „odpravit“, aby mohl žalobce uplatnit nárok na náhradu škody ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb.
22. Podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud

pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

23. Aby bylo zachováno právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, je tedy třeba, aby takové rozhodnutí bylo zrušeno příslušným orgánem. Pokud však jde o daňovou exekuci žalobce, rozhodnutím, v němž se materializovala, byl exekuční příkaz, resp. rozhodnutí ze dne 4.6.2007, č.j. 82727/07/003940/8616, kterým bylo pouze částečně vyhověno námitce žalobce proti exekučnímu příkazu. Toto rozhodnutí však bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14.7.2011, č.j. 5 Af 47/2001-105-109, v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.5.2011, č.j. 2 Afs 84/2010-83. Argumentace žalobce poukazem na možnost uplatnit nároky dle zákona č. 82/1998 Sb. tudíž není namístě, neboť **skutečnost, že daňová exekuce byla nezákonná, plyne z výše citovaných rozsudků správních soudů.** Nejvyšší správní soud totiž v případě daňové exekuce žalobce mimo jiné uvedl, že „...v těchto případech žádná rozhodnutí o vyměření daně vydána nebyla a přijatá daňová přiznání stěžovatele se mohou jako rozhodnutí tohoto typu toliko představovat; ve skutečnosti se jedná o rozhodnutí nicotná, fakticky neexistující (srov. již zmiňovaný rozsudek rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96). Samotné podání daňového přiznání ze strany stěžovatele, coby daňového subjektu (plátce, poplatníka), neznamená, že pokud nebyl ze strany správce daně učiněn úkon k ověření správnosti či úplnosti vykázané daňové povinnosti (úvaha správce daně), lze automaticky dovozovat, že bylo správcem daně vyměřeno konkludentně. I konkludentnímu vyměření musí nutně předcházet vyměřovací řízení, které je zahájeno právě podáním daňového přiznání (viz shora citované rozsudky zdejšího soudu). Poznámka správce daně o předepsání (fakticky nevyměřené) daně, učiněná na jednotlivých daňových přiznáních, nemůže vyměření daně nahradit – jde jen o interní úkon správce daně, který má kladnou či zápornou daňovou povinnost (předtím vyměřenou) promítnout na osobní daňový účet daňového subjektu. Ve smyslu ustanovení § 73 odst. 3 daňového řádu provádí správce daně daňovou exekuci, přičemž exekučním titulem je také vykonatelný výkaz nedoplatků. Výkaz nedoplatků se sestavuje podle údajů evidence daní a obsahuje mj. druh daně a výši nedoplatku na dani a údaj o původní splatnosti dlužné daně. U položek výkazu nedoplatků č. 1 – 5, 12 – 15, 17, 30 a 31, které by měly obsahovat údaj o dlužné částce daně vzniklé z konkludentního vyměření dle ustanovení § 46 odst. 5 daňového řádu, je tedy třeba konstatovat, že nedoplatky byly odvozeny z nicotných rozhodnutí správce daně.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.5.2011, č.j. 2 Afs 84/2010-83).
24. Se závěry žalovaného se proto zdejší soud plně ztotožňuje. Žalobce může své nároky na náhradu škody, pokud mu v důsledku provádění daňové exekuce nějaká vznikla, opřít o výše citované rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 14.7.2011, č.j. 5 Af 47/2001-105-109, a Nejvyššího správního soudu ze dne 25.5.2011, č.j. 2 Afs 84/2010-83, které představují rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb.
25. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

26. O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo

procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. prosince 2018

David Raus v.r.
předseda senátu